

Arrest

nr. 239 927 van 21 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. Van Landegem
Ezelstraat 25
8000 Brugge

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2020 hebben ingediend per aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 7 augustus 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Van Landegem, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing “verzoek kennelijk ongegrond”.

1.3. Op 5 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing “verzoek kennelijk ongegrond”. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 238 308 van 9 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.4. Op 7 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat er *in casu* geen enkele dwangmaatregel werd uitgevaardigd en de verzoekende partijen niet van hun vrijheid werden beroofd. Deze gegevens worden door de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting niet betwist.

In casu bevinden de verzoekende partijen zich niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en zijn zij niet ter beschikking is gesteld van de regering.

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming temeer daar de

verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer een verzoekende partij haar vrijheid ontnomen wordt met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen niet van hun vrijheid werden beroofd en er geen gedwongen uitvoering gepland is, wordt niet aangetoond dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden maatregelen, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

In hun verzoekschrift zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid en waarom zij menen dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen:

“Voor het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid is vereist dat de verzoeker voldoende spoed, diligentie en alertheid aan de dag legt bij het benaarstigen van zijn vordering, alsmede dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen (S. DE TAEYE, Procedure voor de Rood von Stage, Kluwer, Mechelen, 2003, 320-328).

De feitelijke verwijdering kan elk moment gebeuren aangezien zij het bevel hebben gekregen het grondgebied binnen de 6 dagen te verlaten. Dat is gezien de hieronder uiteengezette middelen volstrekt onaanvaardbaar. Een schorsings- en annulatieberoep tegen deze bestreden beslissing, volgens de gewone procedure, is niet automatisch schorsend, en is in dit (specifieke) geval geen daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

Het indienen van een verzoekschrift bij uiterste noodzakelijkheid is aldus voor verzoeker het enige middel om tegen de bestreden beslissingen een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De situatie is uiterst dringend nu verzoeker elk moment eerstdaags effectief gepatriëerd wordt.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden er blijkens de informatie van de verwerende partij geen effectieve repatriëring van de verzoekende partijen gepland is. De verzoekende partijen brengen ook geen bewijs bij dat er een repatriëring gepland is.

De Raad herhaalt voorts dat de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, als dusdanig geen imminent gevaar uitmaakt dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn.

Nu een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen niet blijkt, blijkt niet dat een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen noch blijkt dat deze niet effectief zou zijn. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen geen toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM.

Immers staat het de verzoekende partijen vrij thans overeenkomstig het gestelde in artikel 39/82, §3 van de Vreemdelingenwet een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen tegen de bestreden beslissingen, gelet op artikel 39/82, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Indien zij daarna effectief van hun vrijheid beroofd worden of een andere dwangmaatregel wordt genomen met het oog op een

gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, dan kunnen zij bij wege van voorlopige maatregel aan de Raad vragen het ingediende schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen, dit op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Mocht de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen het gevolg zijn van een nieuwe, tweede verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met vasthouding met oog op verwijdering, dan kunnen de verzoekende partijen tevens overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat zij aannam dat de verzoekende partijen reeds in een uitwijzingscentrum zaten, dat gezien voor haar de omstandigheden niet duidelijk waren zij een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld om de rechten van de verzoekende partijen te vrijwaren. Zij vervolgt dat heden blijkt dat de verzoekende partijen in het centrum in Beernem verblijven en er geen nieuws is dat zij naar een uitwijzingscentrum zouden worden gebracht, zodat zij dan ook een gewoon schorsings- en annulatieberoep zal instellen.

De verzoekende partijen tonen dus niet aan dat zij het voorwerp zijn van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en brengen in het verzoekschrift of ter terechtzitting geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering.

2.2. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. VERMANDER